



אין ספק כי גרמו לכך בראש וראשונה ניגודי האופי בין השניים. רבין היה טיפוס מאופק, שקול ומופנם, המדבר באיטיות. עור הוא הטיפוס האמפולטיבי, חסר הר מעצורים, המבריק והמקרין על סביבתו, המדבר שוטפת בצורות. מראשית המגע ביניהם הפגין עור זילזול ברבין, בו ראה שריד ארכאי מתקופת הפלמ"ח.

מבחינה מסוימת ירש עור את הזילזול ברבין מגיסו, משה דיין, שבינו ובין רבין היה חשבון ארוך. כבר ב-1947 היה יצחק רבין סגנו של מפקד הפלמ"ח יגאל אלון. ב-1949, כאשר ניצל דוד בן-גוריון סיוור של אלון בחו"ל ומינה במקומו כמפקד חזית הדרום את משה דיין — דבר שהביא להתפטרותו של אלון מצה"ל — סירב רבין לשרת תחת פיקודו של דיין. הוא ביקש העברה מהחזית.

דיין זכר לו מעשה זה כאשר היתמנה לרמטכ"ל ב-1953. יומנו של שריהחוזן דאז, משה שרת, המתפרסם לראשונה ב- עצם ימים אלה, מגלה כי ערב פרישתו מתפקיד ראש-הממשלה, כאשר עמד דוד בן-גוריון למנות את דיין לרמטכ"ל, הוא הועיד לרבין את התפקיד הבכיר של ראש אג"ם. ובכך התכוון להפכו לחייל מספר 2 בצה"ל.

אבל דיין חסם בפניו את הדרך. כאשר חזר רבין מסיוור לימודים בארצות-הברית מינה אותו דיין במקום לראש אג"ם לראש אגף-ההדרכה במטכ"ל. לפני שהתמנה כי ראש אג"ם שש שנים מאוחר יותר עור הספיק רבין לכהן גם כאלוף פיקוד הצפון. **מלחמת הירושה**

בחיל-האוויר

ה מחוקקת הממשית הראשונה בין רבין וייצמן פרצה רק מאוחר יותר.

חיים בר-לב. תמונה זו צולמה בעת מילחמת ששת-הימים, כשהי יחסים בין השניים עוד היו ידידותיים. מאוחר יותר, כאשר התמנה בר-לב כרמטכ"ל, הפכו השניים לאוייבים, על רקע חילוקי דעות אישיים ומיקצועיים. הדברים הגיעו עד ליד כן שחיים בר-לב הדיח את האלוף ישראל טל משורות צה"ל.

רעים אתמול - אויבים היום

שני גנרלים ששמותיהם קשורים קשר אמיץ בהתפתחותם של גייסות השירות בצה"ל: אלוף ישראל (טל"ק) טל, ורב-אלוף

המיישפחה הלוחמת -

לה בלה!

ווייצמן, ומדוע דאג אז עור וייצמן לאסוף עדויות נגד רבין כדי להשתמש בהם בכוא היום.

יריבות

בתוך המשפחות

ה מחוקקת על מינוי מפקד חיל-האוויר לא הסתיימו עם מינויו של מוטי הוד. גם כאשר הגיעה שעתו של מוטי הוד לסיים את תפקידו, היו שני מועמדים לרשת את מקומו: תתי-אלוף פים בני פלד ויחזקאל סומך. כאשר נפלה הבחירה על בני פלד, פרש יחזקאל סומך מהצבא. כיום הוא משרת כקצין ראשון בחברת אל"על, כשמרבית הקברניטים בי חברה הם חניכיו ופיקודיו בחיל-האוויר.

זהו מצב טבעי בהחלט. לא רק שאין כל פסול בכך שעל כל מינוי מיועד בי צה"ל יש כמה וכמה מועמדים המתחרים ביניהם, אלא שהיה זה חמור מאוד אם לא היה המצב כזה. חוקי התחרות החופשית הם המכתיבים גם שמי שמספיד חייב לפי רש.

אבל כתוצאה ממצב זה נוצרה בצה"ל תופעה מיוחדת במינה. בעוד שבחילות אחרים שוררת בדרך כלל היריבות בין אנשי החילות השונים, הנחלקים בתפיסה צבאית, בחלוקת התהילה ובמריבות על סמכויות ותקציבים; הרי היריבות בקרב הקצונה הבכירה של צה"ל היא בדרך כלל בקרב המשפחות החייליות בתוך עצמן.

כך, למשל, עזה היריבות בקרב המשפחה הלוחמת של מפקדי הצנחנים, יותר מאשר היריבות בינם לבין קציני השירות. (המשך בגיליון הבא.)

לעור ב-1964 להיות ראש אג"ם. לקצינים בכירים בחיל-האוויר נראה היה שהמועמד הראוי לפקד על חיל-האוויר הוא אלוף-משנה גדעון אלרום (כיום מנהל אחת מחברות הבת של אל"ע). זו היתה גם דעתו של הרמטכ"ל יצחק רבין. אבל עור רצה שעל חיל-האוויר יפקד סגנו, מוטי הוד. כיוון שלא יכול היה להבטיח מינוי זה, החליט עור שלא לקבל את המינוי של ראש אג"ם ולהמשיך לפקד על חיל-האוויר. במקומו מונה האלוף חיים בר-לב כראש אג"ם.

אנשי קבוצת אלרום כמעט והתקוממו אז נגד עור. בעקבות כמעט-מרד זה העיף עור וייצמן כמעט את כל אנשי הקבוצה הזאת מצה"ל. חיל-האוויר איבד כתוצאה מכך שיכבה שלימה של מפקדים בכירים מעולים.

רק שנתיים מאוחר יותר נכנע רבין לתביעתו של עור, הסכים למנות את מוטי הוד כיוורש בפיקוד על חיל-האוויר. (מי נוי שהוכיח את עצמו כמוצדק במילחמת ששת-הימים.) לא מעט היה בכך חלק ל-ראש-הממשלה דאז, לוי אשכול. עור וייצמן, ה"שייגץ" השובב, היה חביבו של לוי אשכול באותה מידה שהוא כיום חביבו של פנחס ספיר. היה זה לוי אשכול שכפה למעשה על יצחק רבין לקבל את עור וייצמן כראש אג"ם שלו במקומו של חיים בר-לב שנשלח "לגלות" להשתלם באוניברסיטת טורון בפאריס.

כך קרה שצוות המפקדים הבכירים של צה"ל במילחמת ששת-הימים רבין וייצמן, שכלפי חוץ הפגין סולידאריות, אחוות לוי חמים, ידידות והערכה, היה למעשה בנוי על יסודות של איבה, השדנות ותחרות.

על רקע זה ניתן להבין טוב יותר את מה שאירע בחודש מאי 1967 בין רבין

שלמה להט (כיום ממנהלי בנק דיסקונט, להבדיל מצי"ק) ועור וייצמן. לקצונה הבכירה של חיל-האוויר נראה היה אז כי רק טבעי הוא שלהט ימונה כמפקד-החיל, מה גם שהיה ירדו הטוב של טולקובסקי. אבל טולקובסקי העדיף למנות את עור למפקד החיל. כתוצאה מכך התפלגה חיל-האוויר לתומכי עור ולתומכי להט. הפרשה חזרה על עצמה כאשר הוצע

אחרי שרבין התמנה לרמטכ"ל ב-1964. עור וייצמן, שהיה אז מפקד חיל-האוויר, אמר היה להתמנות כראש אג"ם. — תפקיד שנועד לכאורה להכשירו לאפשרות להתמנות כרמטכ"ל בעתיד.

הבעיה שהתעוררה אז במטה-הכללי היתה מי יבוא במקומו של עור וייצמן כמפקד חיל-האוויר. הקצונה הבכירה בחיל-האוויר היתה מורכבת או משתי חבורות: חבורתו של עור וייצמן עמה נמנו קצינים כמו מוטי הוד, ובני פלד. חבורה יריבה היתה מורכבת מקצינים כמו גדעון אלרום, משה פלד, אברהם יפה (גיסו של האלוף והי "כ"כ, נפטר בינתיים), ישעיהו גזית ומנחם בר.

תחילתה של אותה חלוקה לחבורות יריי בות נעוצה בימים בהם עמד מפקדו הי קודם של חיל-האוויר, האלוף דן טולקובסקי לפרוש מתפקידו, ונוצרה מחלוקת מי יירש אותו. היו שני מועמדים לתפקיד:



תמונה היסטורית המראה את כל מפקדי "מישפחת הצנחנים" יחדיו. מימין לשמאל: רפאל (רפול), איתן, אריק שרון, דני מנ, זב שיאון, מוטה גור ומנו שקד. מאוחר יותר, אחרי מיבצע קדש ב-1956, אירע קרע בין מפקדי הצנחנים, שכימעט הביא למרד.

מישפחת הצנחנים